

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Του Γουλίου Λερμινά]

ΤΑΝ έννοιωσε ο Ζάκοβο τή φρεντή αυτή αλήθεια, όταν κατάλαβε πως ή Μανελίτα, ή λατρευτή του Μανελίτα, είχε προδώσει τους όρκους της, είχε ξεσπίσει τον πέπλο του θύεναίου, όταν την είδε ένα βράδυ νά δίνει τή χείλη της σ' ένα θύλλο όπως τά πρόσφερε σ' αυτόν—τό σόφυγό της—ο Ζάκοβο έννοιωσε στίς φλέβες του ρίγος θανάσιμ». Καί ή κατάπληξι του ήταν τόσο που έμεινε άκίνητος σάν αγαλμα. Δέν ήρχιζε πάνω του με τό τσεκούρι του. Δέν έβγαζε αυτή την τρέλλα, δέν έλκυε. Μόνο όρσιόθηκε νά εκδιζηή με τον άγριότερο τρόπο.

Και φανήθηκε μόνος του, ψυχρά. Τής είχε φταιξει σέ τίποτα; Είχε αυτός παραβεί τό λόγο του, έναντιώθηκε σε κανένα τής Μανελίτας κατόρθο, είχε ψυχράνει χαμιά άπ' τις γυναίκες λεπτότητες της;

Όχι! Ήταν πάντα μαζί της συγκαταβατικώς, πάντα τρυφερός. Ή γυναίκα λοιπόν αυτή ήταν θηρίο! Καί τόν έρωτικώς, όταν πήγαινε μ' άναιδεια και τόν πρόσφερε την άγκαλιά της, καλώντας τον όπως άλλοτε «λατρεντέ μου»!

Αν παστικά, άνοιχτά, τού φώναζε: «Σέ μωσ», πιθανόν νά κατέβαζε τό κεφάλι, μπορεί νά έφενγε σφυρτός μπουρ στή συμφορά! Άλλά όχι! ύποκριτα, κλέφτρα των χαιδιών ή Μανελίτα τού χάριζε μοιχόμενα φιλιά!

Ο Ζάκοβο άποφάσισε καί άταίσιω. Είχε ένα ίστιοφόρο και τότε όνομάσει «Μανελίτα» δινοντάς τού τό όνομα τής γυναίκας του. Τό ίστιοφόρο αυτό ήταν άπ'τά πεύ ώραια πούσχιζαν τή Μεσόγειο. Καί άγαπούσε ο Ζάκοβο τό πλοίο αυτό, τή «Μανελίτα», όσο καί τή Μανελίτα, τή γυναίκα του. Έλάτρευε τό ίστιοφόρο του αυτό τό τολμηρό και κομψό όσο και τό εύπλαστο σώμα τής Μανελίτας. Καί όταν την έσφιγγε—την γυναίκα του—στήν άγκαλιά του, τού φαινονταν πως ταξίδευε σ' άπειρο μ' άόρατα πανιά—τά πανιά τού καροβιού του—πούσαν σάν φτερά άνεύρου!!!

Κι' ο Ζάκοβο άποφάσισε νά καταστρέψει με την ίδια εκδιζησι και τή μη και την άλλη Μανελίτα. Γιατί τις μισούσε τώρα και τις δύο.

Θάχετε βεβαία παρατηρήσει, πως όταν ένα πράγμα πού αγαπήθηκε μισηθή, μισηται με περισσότερη μανία από κάθε άλλο. Θέλει κανείς νά εξαφανισθή κάθε τι, πού θά τού θυμίσει την περασμένη του ευτυχία. Τό ίδιο συνέβαινε και στό Ζάκοβο. Ο δύστυχος άτολμος άκόμα γιά εκδιζησι, είχε προάξενες τρέλλες. Άκούσε ή έλκυε άπ' τή γυναίκα του, καί, ότι νάταν ρουχό ή στολίδι, κ' έτρεχε νά κρυφτεί στην παραλία. Έβγαζε έκει τό μαχαίρά του, τό έσχιζε, τό κομπόνε, τό κομμάτιαζε, μοιρομυρίζοντας στά σφυρτά δόντια του: «Είναι δικό της! ό,τι άγγίζει αυτή πρέπει νά καταστραφεί!»

Ή ζήλοτυπία! Είναι τρομερό πράγμα! Ν' αγαπήσ και νά ξεφύγεις πώς τό λατρεμένο σου αυτό πρόσωπο, γελά εις βάρος σου όταν δέν είναι κοντά του, κρεμασμένο στό λαμμό άλλοι, προφέροντας τόνόμο σου με ειρωνεία! Νά συλλογιέσαι πως την καλλονή αυτής τής γυναίκας την θαμνάει κ' ένας άλλος και τή θωπεύει!..

Ένα πρωί ο Ζάκοβο είπε στί γυναίκα του:

—Ο καιρός είναι καλός. Τό ψάρεμα σίγουρο. Θες νάρτεις στή θάλασσα μαζί μου;

Έκείνη δίσταζε. Δίχως άλλο είχε δώσει συνέντευξι με τόν άλλο, τόν Πάολο.

Ο Ζάκοβο κατάλαβε αυτό της τό δισταγμό. Τού φάνηκε πως σιδερένια νυγιά του απαράζουν τό στήθη. Άδιάφορο.

—Δέν θαύμασε μόνον! τής έανάψε μ' ένα ψευτικό χαμόγελο—και πρόσθεσε δυνατά γιά νά μήν άκουσθή τό τρέξιμο των δοντιών του:

—Ο Πάολο θάνα μαζί μου!..

Πραγματικώς ο Πάολο έφτασε στό σπίτι, σέ λίγο με κάποια πρόσαι. Με όφως λυκόφωρο, ο Ζάκοβο πλησίασε στό λιμανάκι όπου ή «Μανελίτα» ήταν δεμένη και προσεχτικά έξέτασε τό πλοίο. Ύστερα, σιγανά, έμπαγισιές στό σπίτι πούταν κοντά στην παραλία. Δέν βιάζονταν. Ήξερε πως ή γυναίκα του κι' ο φίλος της ήταν μαζί, ήθελε νά δει. Έφτασε σιγά κι' όταν ήτο μπρός στό σπίτι, έσκυψε νά κρυφτεί. Τό βλέμμα του έπειτα γλίστρηση άπό μία χαμομάδα του τού τοίχου... και είδε!.. Τή Μακελίτα στό μπράτσο τού Πάολο!.. Κατόπι, γλίστρησ κι' άπαύθις σάν τό μάγαρο, άνοιξε την πόρτα. Τόν άκούσαν. Η Μανελίτα ήταν όρθια, γελαζόμενη,

Ο Πάολο κοντά στό παράθυρο.

—Λοιπόν, έκανε ο Ζάκοβο, πάμε;

—Είμαι έτοιμη, είτ' εκείνη.

—Και σφ, Πάολο;

Ο Πάολο, νέος κοντόπαχος, με πλατειούς ώμους και κτηνώδη μορφή, απάντησε:

—Όλα έν τάζει!

—Τότε έμπρός!

Ο Ζάκοβο μπήκε μπροστά. Ούτε γύριζε νά δει, ξεροντας πως πίσω του ή Μανελίτα στήριζότανε στό μπράτσο τού Πάολο. Τραβούσε με τό σταθερό του βήμα, άνέμελος γιά τά περασμένα.

Εφθασαν στό ίστιοφόρο. Στή πρώην ένα όνομα ήταν γραμμένο με κόκκινα γράμματα «Μανελίτα». Ο Ζάκοβο τό διάβασε. Τού φάνηκε τώρα πως τά γράμματα αυτά ήσαν από φωτιά. Έννοιωσε μία ζάλη κι' έστρεψε άπότομα.

Ήταν όμως τόσος ο θυμός του πού άν αυτή τή στιγμή τούς τσάκωνε χειροπασιμένους θά τούς σκότωνε! Ήσαν όμως χωρισμένοι με τρόπο. Ποιος ξέρει άν μία διχόνοια—έρωτοκαμώματα—δέν τ. ής κρατούσε γιά μία στιγμή μακροχρόνιους. Κι' έτσι δέν συνέβη τίποτε.

Ο Ζάκοβο ξαναπήρε τή ψυχραιμία του. Έδωσε τό χέρι στή Μανελίτα, πού πεταχτή, με μία άχτίδα έρωτος στό πρόσωπο, πήδησε στό ίστιοφόρο.

Πόσο κομψή ήταν! Ποτέ τά μάτια της δέν ήσαν τόσο φωτεινά όσο τώρα! Ποτε τά όμορφα της χείλη δέν θυμίζανε τό κοράλλι χίλις φορές καλύτερα! σ' άνοιχο Σικελιανό τά βγάδουν άπ'τά βάθη της θάλασσας. Καί τό χέρι της! ο Ζάκοβο άγγίζοντάς το, έννοιωσε μία συγκίνηση νά ταράξει όλο του τό είνε...

Τό πλοίο ξεκίνησε με φρέσκο αέρα!.. Ή Μανελίτα ήταν όλο γέλιο και χαρά. Τά μαλλιά της έξέλεχα, πετούσαν στόν αέρα κι' ο Πάολο ύπερηφανος, γιατί αγαπιούντανε άπ' αυτή ρέμβαιζε γλυκά. Ορθιος ο Ζάκοβο κυττούσε τόν δρίζοντα.

Τό πλοίο μ' όλα του τά πανιά άνοιχτά πηδούσε στά κύματα σάν ντελίτιν.

Ο καιρός σιγά—σιγά γινόταν βαρύς, άπληκτικός. Ρεβμάτα έξοτά τρέχαν πάνω στά κύματα και τά σκέπαζαν σάν άτμοι.

Υπόκωφα, άκούστηκε σέ λίγο μακρυνά μία βαρύθυνη βροντή. Ή Μανελίτα τρεμουλιάζε και σήκωσε στόν ουδανό, τά γλυκά της μάτια.

—Ζάκοβο! φώναζε, έρχεται φουρτούνα!..

Έκείνος οίχνοντας τή στιγμή αυτή τά δέχτω του, σήκωσε ξενοιαχτα τούς ώμους.

—Δέν είναι τίποτα—έκανε—γρήγορα θά περάση.

Ο Ζάκοβο ήταν άπ' τούς καλύτερους ναυτικούς τού τόπου. Δέν σκιάζονταν ούτε άγέρα, ούτε κύματα κ' ήξερε πως κανείς άλλος άπ' αυτόν δέν μπορούσε νά πολεμήσει τή μπόρα. Κι' ήταν τόσο ήτυχος πού ή Μανελίτα σάπασε. Μονάχα κιντάζε τόν Πάολο. Ο φίλος της δέν μπορούσε παρά νά φαίνεται ιαδί γαλήνης με τόν άντρα της. Καί χαμογέλασε κι' αυτός άδιάφορα.

Έξαφνα, με μία άπίστευτη ταχύτητα, μία μαύρη αβλαία συνέφην σγκώθηκε στόν δρίζοντα, και ξετυλίχτηκε γλήγορα σ' όλο τόν ουδανό.

Οί βροντές κ' οί κεραυνοί όργιάζαν.

Ο Ζάκοβο φαινόταν σάν τίποτα νά μήν έβλεπε και νά μήν άκουε. Τραγουδούσε τώρα, τό τραγούδι ένείνο πού άλλοτε τραγουδούσε κάτω άπ' τά παράθυρα τής Μανελίτας και πού αυτή τ' άκουε κρυμμένη πίσω άπ' τις γαλιές.

Ή φωνή του ήταν σταθερή, δίχως τρέμουλα. Έξαφνα έλαμψε ένα κίτρινο φώς γλίστρη τό σύννεφο χάρισαν κ' έδειξαν τις φωτιές πού κλειούσαν. Μιά άστραπή φωτίσε τόν πλάγος, ή βροντή έτάραξε την πλάσι, ένας κεραυνός έπεσε κι' άρχισε συγχρόνως ή καταιγίς.

Ή Μανελίτα τρομαγμένη γονάτισε κάτω. Ο Ζάκοβο όρθιος, ξεσκούφωτος κι' άνομαλίστηξ ένάντια στή θύελλα, στεκότανε άλιντος με τά χέρια σταυρωμένα στό στήθος.

Ο Πάολο φοβόταν, όχι γιά τόν έαυτό του, έπειδή ήταν κι' αυτός γερός ναυτικός, αλλά γιά κείνη!!

Τά πανιά ένα ένα τά κομμάτιαζε ο άγέρας και τά πετούσε.

—Αφενικό! κραύγαζε ο Πάολο, γανούμαστε!..

—Ζάκοβο!.. σκάνεζ τώρα κ' ή Μανελίτα πού σταυροκοπιότανε και μοιρομυρίζε προσευχές, Ζάκοβο, σώσε μας, σώσε μας!.. Αυτός χαμογέλασε πικά. Ύστερα έσκυψε και πήρε τό τσεκούρι του. Ολόκληρο τό ίστιοφόρο τριζόλουσε. Τά κύματα τό έπιλάζανε σάν τό σκύλλο όταν δαγκάνει κανένα κουρέλι, και μούγκριζαν σάν θηρίο πού ρίχνεται στή λεία του.

Ο Ζάκοβο, άμίλητος—πάντα, σήκωσε τό τσεκούρι στόν αέρα και τό κατέβαζε βαρυνά στό κατάρτι τού πλοίου,

‘Ο Πάολο κι’ ἡ Μανελίτα δὲν εἶπαν λέξι. Δὲν καταλάβαιναν πειὰ τίποτε παρὰ μόνον ὅτι ἦσαν χαμένοι καὶ πῶς μπορούσε μόνο ἴσως ὁ Ζάκοβο νὰ τοὺς σώσει! Τὸ τσεκούρι διάγκωσε ἀκόμη μερικὲς φορὲς τὸ κατάρτι πού σιγά ἔγινε κι’ εἰπετα μ’ ἓνα τρίξιμο ἔπεσε στὴ θάλασσα!...

Τὸ καράβι ἐλαφρὸ τώρα χοροπηδοῦσε, πειότερο ἢ ἀντάρα οὐρλιαζε πάνω τους!...

— Βοήθεια! φώναζε ἡ Μανελίτα σαστισμένη. Καὶ στὸν παροξισμό τοῦ φόβου τῆς, σηκώθηκε, ἔτρεξε στὸ Πάολο καὶ ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του φωνάζοντας :

— Φοβάμαι!... γλύτωσέ με, γλύτωσέ με!...

‘Ο Ζάκοβο δὲν ανήθηκε, μόνο τὸ χαμόγελο σβύστηκε ἀπ’ τὰ σφιγμένα χεῖλια του.

Μία νεκρική ὠχρότης τοῦ σκέπαζε τὴν ὄψη.

‘Ο Πάολο τρομαγμένος ἀπ’ τὴν ἀστοχασίαν τῆς Μανελίτας, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. ‘Αλλ’ αὐτὴ τὸν σφιγταγκάλιαζε πειότερο τρέμοντας, θρηνώντας.

Πάλι ὁ Ζάκοβο σήκωσε τὸ τσεκούρι του, καὶ πάλι ἀκούστηκε ὁ κρότος τοῦ αἵματος στὸ ξύλο.

Τὶ ἔκανε; Δέ-βρίσκονταν κατάρτι πειὰ γιὰ νὰ κόψῃ. Καὶ γι’ αὐτὸ χτυποῦσε παντοῦ, χτυποῦσε... στῆς πλευρὲς τοῦ ἱστιοφόρου, στῆς βάρεις, δεξιὰ κι’ ἀριστερά. Εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ τρυπανίζῃ καὶ τὸν πάτο τοῦ πλοίου! Αὐτὸ πειὰ ἦταν μιά τρέλλα. Θὰ ἐπνιγόντο καὶ οἱ τρεῖς τοὺς!...

Μ’ ἓνα ξετίναγμα ὁ Πάολο λευτερώθηκε ἀπὸ τὴ Μανελίτα καὶ ῥίχτηκε στὸ Ζάκοβο.

— Εἶσαι ζουρλός! τοῦ μούγκρισε.

Μὰ αὐτὸς τὸν κῆρυξε ἄγρια, σήκωσε τὸ τσεκούρι γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ μακριὰ καὶ τοῦ κατέρριψε κατόπιν πάλι στὸν πάτο γιὰ τελευταία φορὰ!

‘Ενα πελώριο κύμα χύθηκε στὸ ἀνοιχτὸ πλοῖο σὰν φρενιασμένο θηρίο.

‘Ο Πάολο ξαναγύμνησε πάνω στὸ Ζάκοβο, μεθυσμένος τώρα ἀπ’ τὸ θυμὸ καὶ τὸν τρόμο!

‘Αλλ’ ὁ Ζάκοβο ποῦγες σιδερένια νεφάρ, τὸν ἔπιασε ἀπ’ τὰ λαρυγγί, τὸν ἔρριξε στὸ βράθος τοῦ καραβιοῦ καὶ βάζοντας τὸ γόνατο στὸ στήθος του, φώναζε γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναικίαν του :

— Μανελίτα! θὰ πεθάνῃς εὐτυχισμένη! Θὰ πᾶς στὸν ἄλλο κόσμο μαζί μὲ τὸ φίλο σου!

‘Η Μανελίτα βλέποντας τώρα τὸ νερὸ ν’ ἀνεβαίνει γύρω τῆς, στήλωσε ἀποβλακωμένη τὰ μάτια τῆς στὸ Ζάκοβο, μὲ τρομὰ. ‘Αξάφνα τὰ κατάλαβε ὅλα. ‘Ο Ζάκοβο ἔξερε τὴν ἀσπίδα τῆς. Καὶ τὸ κύμα ἀνέβαινε...ἀνέβαινε διαρκῶς... Βρίσκονταν κι’ οἱ τρεῖς στὸ νερὸ, ὡς τὴ μέση!

‘Ο Ζάκοβο ἔσφιξε τὰ νύχια του κι’ εἶδε πῶς εἶχε πνίξει τὸν Πάολο...

‘Η Μανελίτα φώναζε καὶ ζητοῦσε χάρι... Μὰ ἡ θάλασσα ξαφνικά, πνίζοντας μ’ ὅλο τῆς τὸ βάρος τὸ ἱστιοφόρο τὸ παρέσυρε! τὸ κατάπνε...

‘Ενα ξεφώνημα σκληρὸ ἔσχισε τὸν αἶρα καὶ κόπηκε ἀπότομα...

Κ’ ἔπειτα πιά τίποτε, παρὰ μόνον ἡ ἀνεμοζάλη πού ἀπλώνονταν, ἀπλώνονταν πέρα ὡς πέρα σ’ ὅλο τὸ πέρασ...

JULES LERMINA

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ.

Στὴ φίλια ὅλα εἶνε κοινὰ... γιὰ τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς φίλους.

Μὲ τὴν σύγχρονον ἀνατροφήν καὶ παιδείαν ἣτις δίδεται εἰς τὸ θῆλυ γένος, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι παρασκευάζομεν ἐπιτήδες πολὺ περισσότερας βασιλείας καὶ πρὶν γιὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ὅσας εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξουν.

Σήμερα ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγραφέων πανταχοῦ τοῦ κόσμου εἶνε ἤδη μέγας καὶ βαίνει αὐξανόμενος καθημερινῶς. ‘Η αἰτία εἶνε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τοῦ κυβερνᾶν, εἶνε τὰ μόνον τὰ ὅποια μπορεῖ νὰ ἐξασκή κανεὶς χωρὶς νὰ τὰ ἔχη προηγουμένως σπουδάσῃ.

Γυνὴ ἀληθῶς ἀξιότιμος δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ σύζυγος καὶ χήρα παρὰ μίαν μόνον φορὰν.

Οἱ ἐπαταῖ κλέβουν τοὺς φτωχοὺς.

‘Ομολογουμένως, βλέπω ὅτι ὁ ἀνθρώπος τελειοποιεῖ καθημερινῶς τὰ πάντα περὶ ἑαυτὸν ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ τελειοποιεῖται καὶ ὁ ἴδιος.

Νὰ φονεύσῃς ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλότερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων γεννηθέντων ὑπὸ ἄλλον παρὰ τὸν ἰδικόν σου οὐδ’ ἂν, χωρὶς μίσους καὶ χωρὶς αἰτίας, ἰδοὺ ἡ στρατιωτικὴ δόξα, τὴν ὁποία τόσο θαυμάζουν. Τὸ νὰ φονεύσῃς ὅμως ἐν καιρῷ ἐλθόντων, καὶ ἓνα μόνον ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους τόσο ἐνδοξον ἦτο χθὲς νὰ ἐξοντώσῃς, θεωρεῖται ἐγκλημα τιμωρούμενον ὑπὸ τῶν νόμων καὶ συνεπιφέρον τὴν γενικὴν φρίκην.

‘Αλφόνσος Κερρ

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ ἘΝΑ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΟΥ ΧΥΝΟΠΩΡΟΥ ΔΕΙΛΙ...

... Et j' aurai comme escorte le spectre accusateur de ma jeunesse morte.

HENRY SPIESS

Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνοπώρου δεῖλι μὲς' στὴν κρύα μου κἀμαρα, ὅπως ἔζησα, μόνος' στὴν στερενὴν ἀγωνία μου τὴ βροχὴ θέν' ἀκούω καὶ τὸν κούφιο τὸ θόρυβο πού ἀνεβράζει ὁ δρόμος.

Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνοπώρου δεῖλι μέσα σ' ἐπιπλά ξένα καὶ σὲ σκόρπια βιβλία θὰ μὲ βροθὴν στὸ κρεβάτι μου, θανατῶν ὁ ἀστὺνός, θὰ μὲ θάψουν σὰν ἀνθρώπο πού δὲν εἶχε ἱστορία.

‘Απ’ τοὺς φίλους πού παίζαμε πότε πότε χαριὰ θὰ ρωτήσῃ κανένας τοὺς εἶσι ἀπλά : ‘Τὸν Οὐράνη μὴν τὸν εἶδε κανεὶς; ‘Εχει μέρες πού χάρθηκε...’ Θάπαντῆσῃ ἄλλος παίζοντας ‘Μ’ αὐτὸς ἔχει πεθάνει’

Μία στιγμή θὰ κυττάζουμε ὁ καθένας τὸν ἄλλο, θὰ κουνήσουν περὶ λυτὰ καὶ σιγὰ τὸ κεφάλι, θὰ νὰ ποῦν : ‘Τ’ εἶνε ὁ ἀνθρώπος... Χτὲς ἀκόμα ἐξοῦσε’. Καὶ βουβὰ τὸ παιχνίδι τοὺς θ’ ἀρχινήσουν πάλι.

Κάποιος θάνατ’ ἀδελφός στὰ ‘φιλά’ πού θὰ γράφῃ πῶς ‘προσώρως ἀπέθανεν ὁ Οὐράνης στὴν ξένην, νέος γνωστός στοὺς κύκλους μας, πού κάποτε εἶχε ἐκδώσει μιά συλλογὴ ποιήματα πολλὰ ὑποσχόμενην’.

Κι’ αὐτὸς θάνατ’ ὁ στερενὸς τῆς ζωῆς μου ἐπιτάφιος. Θὰ μὲ κλάψουν βέβαια μόνο οἱ γέροι γονιοὶ μου καὶ θὰ κάνουν μνημόσυνο μὲ περισπούς παλὰδες ὅπου θάνατ’ ὅλοι οἱ φίλοι μου—κι’ ἴσως ἴσως οἱ ὀχτροὶ μου.

Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνοπώρου δεῖλι σὲ μιά κἀμαρα ξένη, στὸ πολυθρό Παρίσι, καὶ μιά Κέττυ θαρρώνας πῶς τὴν ἔχασα γι’ ἄλλην θὰ μοῦ γράψῃ ἓνα γράμμα—καὶ νεκρὸ θὰ μὲ βρῇ...

Παρίσι, 1914

Κώστας Οὐράνης

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ

‘Ακόμα δὲν ἐφτάσανε λαχανιασμένα καὶ πάλι ξεκινοῦν τὰ μαῦρα τραῖνα ἀκόμα δὲν ξαπόστασαν στὴν ἡσυχία τοῦ λιμανιοῦ, καὶ πάλι ξεκινοῦν τὰ πλοῖα... Μάταια παρακαλέσαμε τῆς ὥρες τοῦ μισμοῦ νὰ μὴν ἐρθοῦν ποτὲς—πάντα βαρεὰ καὶ ἀλύπητα πηγαίνουν ἀπάνω στῆς ἀνήμερες καρδιές. Καὶ μέσα στὴ βοήν ὅπου ταράζει ταράζει τὰ λιμάνια, τοὺς σταθμοὺς πάντα ἡ ψυχὴ μου κρυφοβλέπει, κρυφακούει τοὺς χωρισμούς. Τὰ ῥέματα τὰ κερνία μου κρατοῦνε τὴν πολυγαπημένη κεφαλὴ πολὺ κοντὰ στὸ στήθος—τὸ μεγάλο, πού θὰ τελειώσῃ γρήγορα, φίλι. Τὰ χέρια τὰ κερνία πού γυρίζουν στὴν κόμη, στὸ λαμπρὸ, μὲ ὅλο ἀκουμποῦν ν’ ἀφήσουνε τὸ χεῖδι των γιὰ χρόνια καὶ τὰ χεῖλια ὅπου παλέβουν τρέμοντας σὰ φυλλὰ τὸν καυμὸ πού δὲ λέγεται νὰ ποῖν. Καὶ τὴν παραγγελιά τὴν τελευταία πού δὲν ἀκούστηκε, γιὰτὶ τὸ πλοῖο κινᾷ, καὶ μὲ τὸ γέροντα γλυκὸ κι’ αὐτὴ γυρᾷ στὴν προκυμαία! Καὶ τ’ ἄσπρα μαντηλάκια—περιστέρια δεμένα—πού ἀνεμίσανε στὰ χέρια κι’ ὅπου σὲ λίγο δὲ σαλεύουν π’ αἶ, κι’ ἤπιαν τὸ δάκρυ τῶν ματιῶν κι’ εἶνε βαρεὰ.

Ζ. Παπαντωνίου